

СЮЗАН СПЕНСЪР-УЕНДЪЛ
ПРЕДИ ДА КАЖА СБОГОМ

СЮЗАН СПЕНСЪР-УЕНДЪЛ

с Брет Уитър

**ПРЕДИ ДА КАЖА
СБОГОМ**

*Моята година,
изживяна с радост*

ЕКСЛИБРИС

ПРЕДИ ДА КАЖА СБОГОМ
© 2013 Сюзан Спенсър-Уендъл

Превод Ирина Манушева
Корица Николай Пекарев

Всички права запазени.

UNTIL I SAY GOOD-BYE
Copyright © 2013 by Susan Spencer-Wendell.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

"Lift Me Up." Words and music by Kate Voegele. Copyright © 2009 Universal Music Corp. and Communicate Music. All rights controlled and administered by Universal Music Corp. All rights reserved. Used by permission. Reprinted by permission of Hal Leonard Corporation.

"For Good." From the Broadway musical Wicked. Music and lyrics by Stephen Schwartz. Copyright © 2003 by Grey Dog Music. All rights reserved. Used by permission of Grey Dog Music (ASCAP).

ISBN 978-954-8208-98-7

Първо издание 2013

© Екслибрис 2013

*На Стефани,
която Бог ми отреди за сестра*

ЩАСТЛИВЕЦ Е ТОЗИ

*Щастливец е този и щастлив само той,
който днешния ден нарича свой,
който дълбоко уверен ще каже без страх:
и лош да е утре денят – днес аз живях.
В добро и в зло, в дъжда и в светлината,
радостите мои са си мои, въпреки съдбата.
Дори и Бог над миналото няма власт,
каквото е било – било, аз имах своя час.*

– Джон Драйдън

Превод Татяна Бошкова

Съдържание

Предисловие: Целувка с делфин / 13

Излитане: юли-септември

Една щастливка / 19

Клиниката / 31

Чудото / 36

Уесли / 42

Животни и очаквания / 46

Юкон: октомври

Северното сияние / 55

Благодаря / 60

Светлините на Севера / 65

Рек Бийч / 73

Калифорния: октомври

Към миналото / 79

Семейно събиране / 96

Юртата / 103

Затваряне на кръга / 110

Коледа: декември – януари

Заедно / 115

Купонът / 121

Подарък за мен / 125

Унгария: февруари*Младост / 133**Двойка / 142**Разговорът / 150**Будапеща / 155***Круизът: март***Сестра ми Стеф / 167***Подаръкът: април***Панос / 181**Библията / 199***Тики в двора: май***Мое собствено местенце / 211**Мангова лудост / 219***Пътуване към себе си: май-юни***Албуми със снимки / 227**Голямата работа / 234**Моят триатлон / 238***Изкуството да не се вкопчваш: май-юни***Плуването / 247**Рожденият ден на Обри / 252**Ръце за помощ / 259**Хосписът / 265**Погребението / 270***Кипър: юни-юли***Безстрашието / 277**Плажът на костенурките / 286**Свети Андрей / 292**Карпазният дядо / 297*

Ню Йорк: юли

Семейство Кардашиън / 301

Пътуването на Марина / 307

Татуировки / 312

Подкрепа / 314

„Клайнфелд“ / 321

Завинаги / 328

Остров Каптива: август

Лъвската лапа / 333

Благодарности / 347

Снимки / 349

За автора / 351

Предисловие: целувка с делфин

Синът ми Уесли искаше да плува с делфините. Щеше да навърши девет години на деветия ден от деветия месец – 9 септември 2012 – и това беше неговата специална молба.

Бях обещала на всяко от трите си деца по едно пътуване през лятото до място по техен избор. Време да бъдем заедно. Време да засадим спомени, които ще разцъфнат в бъдещето им.

Подарък за тях... и за мен.

През юли пътувах до Ню Йорк с Марина, дъщеря ми. През август цялото семейство прекарахме седмица на остров Каптива, край западния бряг на Флорида, по молба на единайсетгодишния ми син Обри.

Тези пътувания бяха част от по-голям план: една година, която посветих на живота с радост. Година, в която предприех седем пътувания със седем важни за мен хора. Бях в Юкон, Унгария, Бахамите, Кипър.

Година, в която пътувах и към себе си: правих албуми със снимки от целия си живот, пишех, създадох си свое убежище

в задния двор – тики без стени и с покрив от палмови листа, с удобни столове, където канех спомените и приятелите си.

Пътешествия, които се оказаха по-съвършени на практика, отколкото ги виждах в мечтите си.

Желанието на Уесли беше последното и най-простото. Три часа шофиране с минивана от дома ни в Южна Флорида до Дискавъри Коув в Орландо.

– Колко красиво пътуване! – отбеляза сестра ми Стефани, весела както винаги, докато прекосяхахме блатистите и еднообразни пейзажи на централна Флорида.

В Дискавъри Коув имаше огромна изкуствена лагуна. От едната страна беше обградена от плаж, а от другата – от скали. Над тучния пейзаж се извисяваха палми. Листата им ми напомняха на празнични фойерверки.

Събрахме се под ръмвящия дъжд на плажа и се загледахме в перките, които прорязваха повърхността на водата на мястото за игра от другата страна на лагуната.

– Кой е нашият? – питаше Уесли. – Кой е нашият?

Една треньорка ни вкара във водата. Изведнъж пред нас се появи същество: гладка сива физиономия с черни очи и дълга муцуна с извити краища, сякаш се усмихва. Рязко вдигна облия си нос нагоре, сякаш казваше: „Искам да играя!“

Уесли беше на седмото небе от щастие. Той бърбореше и подскачаше, прекалено развълнуван, за да стои на едно място. С дългата си руса коса, неопрен и сини очи приличаше точно на сърфистите, които гледах с обожание на млади години.

Честит рожден ден, сине.

Обри и Марина стояха до него, също толкова възхитени.

– Не е ли гадно да ги държим затворени? – попита Марина, без да е насочила въпроса си към никого конкретно. Делфинът изплува близо до нея и тя се разсмя на ноздрите му. Марина нямаше и петнайсет и мислите ѝ се лутаха между детството и зрелостта.

Треньорката ни запозна. Казваше се Синди – делфинът, не треньорката. Синди плуваше наоколо бавно и ни позволяваше да я галим по тялото. Бях изумена от размерите ѝ: два и половина метра на дължина, двеста и трийсет килограма твърди като камък мускули.

– Как ви се струва? – попита треньорката.

– Много дребничка! – опита се да бъде остроумен мъжът ми Джон.

– Обожавам я! – призна Уесли.

Синди беше на повече от четирийсет години. Попитах дали има деца.

– Не, Синди много държи на кариерата си – пошегува се треньорката.

Също като мен. Цял живот съм била журналист. Но имах деца. И бях дарена с щастието да стоя до тях в дълбоката до кръста вода и да галим кожата на едно водно чудо.

Треньорката ни каза да вдигнем ръце, за да дадем знак на Синди. Щом направехме движение, сякаш прибирахме кордата на въдица, Синди издаваше съпътстващия звук.

Уесли зяпна от учудване.

– Обожавам я! – повтори той.

С помощта на треньорката той хвана делфинката за гръбната перка и легна на гърба ѝ. В следващия половин час Синди ни разходи един по един във водата. Първо децата, после Стефани и Джон.

Когато дойде моят ред, аз отказвах.

– Нека Уесли се повози още веднъж. – Това беше неговият ден. На лицето му беше изписано видимо благоговение, докато Синди го носеше из лагуната.

Много снимки направихме този ден. На Уесли. На Обри и Марина. На цялото ни семейство, усмихнато на плажа под дъжда.

Има една, която особено много обичам: как Джон ме държи наполовина във водата, за да мога да целуна Синди по усмихнатата муцуна.

В този момент мислех само за нежния великан пред себе си и за гладкия, хладен нос. Така се създават спомени.

Когато видях снимката, се замислих за нежния великан зад гърба си, който ме вдига, както прави всеки ден. Замислих се за децата си и как тяхното щастие ме прави по-богата. За сестра си и за приятелите си, които ме карат да се смея.

Замислих се за Уесли и неговия девети рожден ден – навярно последният, на който ще присъствам.

Аз не мога да ходя. Закараха ме до лагуната в инвалидна количка.

Не мога да издържам собственото си тегло, дори във водата. Джон ме пренесе от стола и ме държа, за да не потъна.

Не мога да вдигам ръце, за да се храня или за да прегръщам децата си. Мускулите ми умират и силата им не може да се завърне. Никога вече няма да мога да движа езика си достатъчно, за да кажа ясно: „Обичам те”.

Бързо и сигурно умирам.

Но днес съм жива.

Когато видях снимката, на която целувам делфина, не се разплаках. Не изпитах горчивина заради изгубеното. Вместо това се усмигнах и отново изживях радостта.

После се обърнах, доколкото мога в количката, за да целуна и Джон.